

Пепелянка.

Л. Поливановъ.

Въ дѣтинството си азъ много бѣхъ слушалъ за отровнитѣ змии и се страшно боехъ отъ тѣхъ.

Единъ пжтъ косѣха у насъ въ градината. Азъ тичахъ, лудувахъ, ровихъ се въ миризливото сѣно и скачахъ отъ купчина на купчина. Нѣмаше никой; косачитѣ бѣха отишле далечъ; само нашето голѣмо куче, Вълчокъ, лежеше на една купа и гризѣше кость. Прѣметнахъ се азъ на една купа, и нѣщо хладно и лъзгаво ме мазна по ржката.

Азъ скочихъ въ ужасъ. Мисълъта за пепелянка се мърна въ главата ми — и какво? Огромна пепелянка излѣзе изъ сѣното, подигна се на опашката си и бѣше готова да се хвърли на мене. Въмѣсто да бѣгамъ азъ стоя, като окаменѣлъ, а пепелянката гледаше на мене съ безцвѣтнитѣ си неподвижни очи. Още една минута и азъ бихъ погиналъ; но Вълчокъ, като стрѣла, слетѣ отъ купата и се хвърли на змията.

Кучето кжсаше змията съ жбитѣ си, удряше съ лапитѣ си, змията хапѣше кучето и въ муцуната, и въ гърдитѣ, и въ корема. Но скоро земята се покри съ кжсове отъ змията. Вълчокъ удари на бѣгъ и изчезна.

Сега чакъ ми се възвърна гласътъ. Дотърчаха косачитѣ и добиха съ коситѣ си още треперящитѣ кжсове отъ змията.